

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1715. usque ad annum 1718

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 13. Ejusdem Cardinalis responsum ad summi Pontificis literas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67649)

tine redditæ fuissent, hinc ex justitiæ Sæc. XVIII.
 & pacis amore & schisma prævertendi A. C. 1717.
 studio a Pontifice manifeste decepto &
 Constitutione *Unigenitus* juxta Constan-
 tiensis & Basileensis Concilii decreta ad
 Pontificem melius edocendum & Con-
 cilium Generale libere & in loco tuto
 celebrandum Nos pro nostra Ecclesia,
 utroque nostræ Diæcesis Clero, & om-
 nibus nostræ appellationi adhærentibus
 & adhæsuris appellamus &c. Hanc
 tamen suam appellationem Noaillius
 publici juris facere, nondum audebat,
 sed eam in Curia suæ actis secretam
 tenebat.

§. XIII.

*Cardinalis Noaillii responsum ad
 Papæ literas.*

Jam dudum Cardinalis Noaillius pa-
 ternam summi Pontificis epistolam
 receperat, ad eam vero respondere us-
 que ad octavam Maij diem cunctaba-
 tur, ut objecto appellantium numero
 & potentia tutius Pontificiæ indigna-
 tionis severitatem eludere posset: Si-
 mulabat in suis literis ingens gaudium
 ob epistolam *propria Pontificis manu,*
atque a paterno ejus corde dictatam: Ex-
 tulerat amplissimis verbis ejusdem Pon-
 tificis merita, & inde enatam summam
 ejus

*Pfaff. acta
 Const. p. 327.
 Merc. Hist.
 & Pol. Jan.
 p. 61. & seq.*

Sæc. XVII. ejus erga illum, sacramque Sedem ve-
 A. C. 1717. nerationem: Tristitiam vero sibi ma-
 gnam & continuum cordi suo dolorem
 inflictum fuisse aiebat, eoquod pristina
 ejus benevolentia excidisset, suum vero
 Zelum, & immote conservatam reve-
 rentiam testificandi simulque deploran-
 dum Franciæ, suæque Diæcesis statum
 exponendi occasionem sibi gratulatus
 significabat, quod Ecclesiæ hostes vocif-
 ferentur, Constitutione *Unigenitus* in dog-
 matibus fuisse variationem invecam,
 SS. Augustini & Thomæ doctrinam de
 Gratia damnatam, Apostoli dogma in
 pluribus eversum, præcipuas Religio-
 nis veritates prosriptas, ab Ecclesia Ro-
 mana suis Filiis legem Dei e manibus
 ereptam, & S. Scripturæ lectionem lai-
 cis interdictam: Addebat, Theologos
 etiam Catholicos suarum opinionum
 potius quam Ecclesiæ honoris studiosos
 sub venerando S. Sedis nomine errores
 circa dogma, morum doctrinam & di-
 sciplinam ab ejus Prædecessoribus dam-
 natos propugnare, in publicis thesibus,
 scriptis & libris tradere, quod Sancti-
 tas sua doctrinam de Prædestinatione
 gratuita & gratia ex se efficaci dam-
 narit, legem veterem cum Nova æqui-
 pararit, necessitatem Fidei in Mediato-
 rem, voluntatis Divinæ omnipotentiam,
 & præceptum primum de amore Dei,
 ejus-

ejusque merito labefactarit; & Theologi arrepta inde occasione tutissimas Regulas circa administrationem Sacramenti Pœnitentiæ everterint, atque asseruerint, juxta Constitutionem ad justificationem Peccatoris intra Sacramentum sufficere timorem gehennæ sine initiali charitate, lectionem S. Scripturæ omnibus laicis esse interdictam, ac denique a Theologis hisce novas quæstiones facti innovari circa sensum proprium Cl. Propositionum, atque ejusmodi sententias circa excommunicationem tradi, quæ plurimum Pontificum decretis & Principum securitati adversantur, omniumque regnorum pacem perturbant.

Hunc Constitutionis abusum non ab illis, qui in Ecclesiam novitates invehere moliantur, uti summo Pontifici falso suggestum ajebat, sed a Theologorum doctissimis & Pastorum Zelosissimis, ac denique fidelium oculatissimis deplorari, perscribat Noaillius: Hi omni contentione his malis, & eorum, qui Pontificis censura abutentes præcipuas veritates contra Pontificis mentem impugnant, remedium, frænumque opponi efflagitant, hanc obrationem Theologica Facultas, potissimi Urbis & Diœcesis Parisinæ Parochi, & utriusque Cleri Ecclesiastici appellarunt,

Sæc. XVIII.
A. C. 1717.

Sæc. XVIII. larunt, & omnes ferme fideles post se
 A. C. 1717. traxerunt; Horum, aliorumque pietate
 & religione longe præstantissimorum impul-
 pulsu, ne diutius suo deesset officio, suo-
 rumque Diæcesanorum existimationem
 perderet, se suo Clero sese aggregasse,
 & sparso rumore de pœnis in se decre-
 tis fortius impulsus fuisse ajebat Car-
 dinalis, ut ad extrema convolaret re-
 media, & se contra intentatas pœnas
 præmuniret. Postea Pontifici exposce-
 bat, quod quadraginta illi Præfules,
 qui Constitutionem receperunt, eam
 sine instructione Pastoralis acceptandam
 haud esse existimarint, ac propterea
 dixisse, se instructionem addidisse, ut
fideles contra falsas malevolorum inter-
pretationes præmunirent, ea etiam ex
 causa plures Episcopos postea, qui Con-
 stitutionem acceptarunt, declarasse,
 eam non in alio sensu, quam in instru-
 ctionis Pastoralis sensu intelligendam
 esse: quoniam vero, ajebat Noaillius,
 hæ Præfulum interpretationes ob ve-
 rietatem animos ad concordiam revo-
 care, & turbas sedare haud potuerunt,
 & alii non aliam, nisi ab Episcopis in-
 stitutam interpretationem recipiant, alii
 vero Episcoporum, utpote qui duntaxat
 privatas suas sequuntur opiniones, in-
 terpretationes rejiciant, alii cunctas
 explicationes cum Constitutionis textu
 comparant.

conciliari haud posse affirmant, hinc Sæc. XVIII. A. C. 1717.
 moderatioribus persuasum esse ajebat, explicationem à Pontifice esse petendam. Denique conclusit Noaillius, quod ideo deplorandum suæ Ecclesiæ statum exposuerit, ut Pontifex miseratione tactus, pacem Ecclesiæ reddendi & malis obviandi media adhibeat, suamque auctoritatem impendat, ut in funesta hac rerum vicissitudine simul veritati, unitati & charitati, quas dotes Papa Noaillio summopere commendasset, ipse satisfaciatur. Denique Noaillius, se ad pacem tot votis expetitam omni modo reddendam esse paratissimum, & nullum ex suis Diæcesanis esse, qui non schisma abhorreret, imò ipsos etiam Præsules, quos Papa suæ auctoritati resistere existimat, sanctæ Sedi addictissimos, & ejus jura defendere paratissimos esse testabatur, se insuper summopere exoptare, *ut nihil remaneat in fide dubium, nihil in charitate divisum.* Tandem Pontifici suggessit, quod severitas, vel censurarum fulmina nequaquam ad uniendo animos, sed potius ad augendam eorum rebellionem conferrent, idque exemplo eorum Præsulum probabat, qui censuras adhibuerunt contra eos, qui eorum mandatis obstiterunt: de cetero autem præsentia mala deposcant lenia, sed prompta remedia &c.

Hist. Eccles. Tom. LXIX. LI §. xiv.